

QVAESTIO
 IVRIS CONTROVERSI
 AN
 PATRI VSVSFRVCTVS ADI-
 MI POSSIT IN FILII ACQVISITIS
 EX HEREDITATE AVIAE
 MATERNAE

QVAM
 ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
 PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.

ET SOCIETAT. LITER. DVISBVRG.

SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE IV. AVGVST. ANNO CIOICCLXX.

DEFENDET

ADAMVS CHRISTOPHORVS LOEW

ALLERSTAED. THVRING.

LIPSIAE

LITERIS RYMPFIIS.

IN
PATER
MI POSUIT
EX HEREDITATE
MATRIAE

ILLASTIS
D. CHRISTIANO
PROFESSOR

IN
DIE IV
D. CHRIS

IN
DIE

AN
PATRI VSVSFRVCTVS ADIMI
POSSIT IN FILII ACQVISITIS EX HE-
REDITATE AVIAE MATERNAE.

§. I.

Cum antiquo iure quidquid acquirerent liberi, id patri acquirerent omneque peculii genus vnum esset, vix vnquam videtur disceptatum fuisse vel adeo disceptari potuisse, an patri vsusfructus adimi possit, cum omne acquisitum tanquam proprium ex antiquissimo patriae potestatis iure acquireret. At postea probata diuersitate peculiorum, videamus, an conueniat iuribus, ut patri vsusfructus in rebus bonisque liberorum adimi possit.

A 2

§. II.

§. II.

De peculio castrensi atque quascastrensi, in quibus et proprietatem et usufructum et administrationem filii habebant, patres vero ex eo nihil acquirerent, nihil est, quod moneamus. Neque de eo, quod profectitium adpellatur, in quo omne ius antiquum patris saluum manebat, quæri potest, an usufructus patri adimi possit. Cum enim ipse acquirat, nemo eidem usufructum adimere potest. Superest itaque, ut de peculio aduentitio dicamus.

§. III.

Tritum est, iure Pandectarum *aduentitium* ignorari *peculium* atque primum CONSTANTINVM M. in *L. 1. et 2. C. Theod. de bonis matern. et L. 1. C. Inst. de bonis matern.* originem cepisse, cum statueret Imperator, ut bonorum maternorum usufructum haberet pater, proprietas liberis maneret. Post extensum est ab ARCADIO et HONORIO in *L. 2. C. de bonis mat.* ad ea bona, quæ auus, auia, proauus, proauia ex materna linea venientes, nepoti, nepti, pronepoti, pronepti testamento, fideicommissio, legato, donatione, vel alio quolibet titulo largitionis, vel etiam intestati successione contulerint. Dein THEODOSIVS atque VALENTINIANVS in *L. 1. C. de bonis quæ liber.* eandem iuris sanctionem approbarunt in bonis quæ vxor marito non emancipato, vel maritus vxori in potestate positæ quocunque titulo vel iure contulerint, scilicet ut usufructum tantum habeat pater, proprietas liberis maneat. Post LEO et ANTHEMIVS in *L. 5. C. de bon. quæ liber.* ad bona, quæ ex sponsalibus manant, idem ius adplicarunt interpreta-
tio-

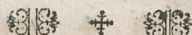
tione extensiva. Tandem IUSTINIANVS in *L. 6. C. de bon. que liber.* generaliter constituit, vt omnium bonorum aduentiorum proprietates liberis conseruaretur, vsufructu duntaxat ad patrem transeunte. Hæc ita iure Codicis.

§. IV.

Denique IUSTINIANVS in Novell. CXVII. cap. I. exceptionem suae legi generali posuit. Ordinauit enim, vt licentia sit matri et auie aliisque parentibus, postquam reliquerint partem, que lege debetur: quod reliquum est suae substantiae, siue in solidum voluerint, siue in partem, filio vel filiae, nepoti vel nepoti et deinceps descendentibus donare, aut etiam per vltimam relinquere voluntatem, sub hac definitione atque conditione, si voluerint, vt pater aut qui omnino eos habent in potestate in his rebus neque vsufructum neque quodlibet penitus habeant participium. Praecipit praeterea Imperator, vt omni personae idem liceret. Haec per se clara, nec egent interprete. Quapropter, si ad quaestionem nostram respicimus, an videlicet patri vsufructus adimi possit in filiis acquisitis ex hereditate auiae maternae facillima et certissima erit responsio.

§. V.

Distinguenda enim omnino sunt illa ex auiae maternae hereditate acquisita filii bona. Aut continent ipsam quae nepoti debetur legitimam, aut consistunt in aliis bonis, quae nepos praeter legitimam consecutus est. In iis bonis, quae legitimam conficiunt, nemini ius est, patri vsufructum adimendi ob verba *cit. nov.*

postquam reliquerit partem, quae lege debetur. In reliquis vero bonis auiae liberum erit, auferre patri vsumfructum horum aduentitiorum atque prohibere, quominus pater his bonis vtatur fruatur. Nec dubitandum est, hanc distinctionem in foro obseruari, quod conicio ex autoritate rei iudicatae apud MENCENIVM in *Theor. et Prax. pandect. Lib. XV. Tit. I. § II.*

§. VI.

Quod si itaque nolit auia, vt pater fruatur atque vtatur bonis, quae ex sua substantia ad nepotem peruentura sunt, absque dubio expresse prohibere debet, imo nisi illa expressa adsit prohibitio, in dubio lege standum erit, quae patri in bonis liberorum vsumfructum concedit. Conicio ex verbis novellae hac *definitione atque conditione*, quippe conditiones nunquam subintelliguntur, nisi claris verbis expressae. Videndus tamen LVDOVICI *diff. de tacita prohibitione vsumfruct. patern.*

§. VII.

At magis dubia erit quaestio, an tacite possit adimere vsumfructum patri auia materna in bonis ad nepotem peruenturis. Neque negabo, posse et in bonis praeter legitimam relictis, si finem certum statuat, in quem impendendi sunt fructus ex illis aduentitiis bonis prouenientes. v. c. Si auia relinquat nepoti titulo legati tria millia, vt ex vsuris huius elocatae pecuniae collectis nepoti coematur bibliotheca, quo possit studiis incumbere. Nihil dubii erit, cum quibus finem liberalitati statuere possit, multo magis auiae id licere posse, vt vsumfructui suum aliquem definiat, neque tunc patri competere pote-

poterit usufructus, sed potius ademptus videbitur. II: Si usufructum pecuniae legatae alii reliquerit, quo facto et ademptus ipsemet videtur patri. v. c. Si auia nepoti leget tria millia, matri vero huius pecuniae usufructum reliquerit, quod utique auia poterit, dubium non est, et hic patri usufructum ademptum videri, cum testatrix voluerit, ut mater ea pecunia utatur atque fruatur.

§. VIII.

Sed iam dubia quaestio erit, si auia tacite ademerat patri usufructum, an, si finis in quem impendendus fuerat usufructus, cesset vel inutilis fiat, vel ea persona moriatur, cui usufructus relictus erat, an et tunc ademptus haberi possit patri. Possent quidem praesumi, noluisse auiam, ut pater habeat usufructum, et cum semel ademptus sit, cessante licet sine vel mortua usufructuaria, ex praesumpta illa voluntate usufructum ad patrem reuerti non posse; nihilominus tamen in contrariam sententiam pronior sum arbitrorque cessante sine, in quem fructus impendendi, vel mortua matre usufructuaria, usufructum eorum bonorum ad patrem peruenire. Ex eo enim, quod auia disposuerit, velle se, ut fructus ad certum finem impendantur; concluditur: si ille finis obtineri nequit, cessare ipsam dispositionem et tanquam purum legatum; considerandum itaque necesse est, ut communi iure illa bona aestimanda veniant. Et si personae usufructus relictus est, tacite legato huic inest conditio, quousque usufructuaria vixerit. Quod si vero nihil disposuerit auia, ad quem usurae veniant mortua usufructuaria matre, cum cesset seruitus illa personalis

nalis vsusfructus constituti, ad naturam aduentitii simplicis veniant peculii necesse est, quod nulla adsit amplius prohibitio auiae, quominus pater vtatur fruatur. Malebat potius auia, vt mater frueretur, quam pater. Cessat ergo haec intentio, si mater mortua, et iam nulla superest causa, cur ad patrem venire vsusfructus nequeat. Neque vero morientium voluntas in praecidium tertii eiusque iuris quaesiti est interpretanda. Fieret hoc, si patri ademptus haberetur vsusfructus praeter expressam speciem. Voluit testatrix, vt mater vtatur fruatur, patri competit ex lege ius vtendi fruendi, voluntas testatrix impedit, quominus vtatur fruatur: moritur mater, cessat ergo impedimentum propter quod vt i fruiue non poterat: redeat ergo ad patrem vsusfructus remoto impedimento necesse est.

T A N T V M.

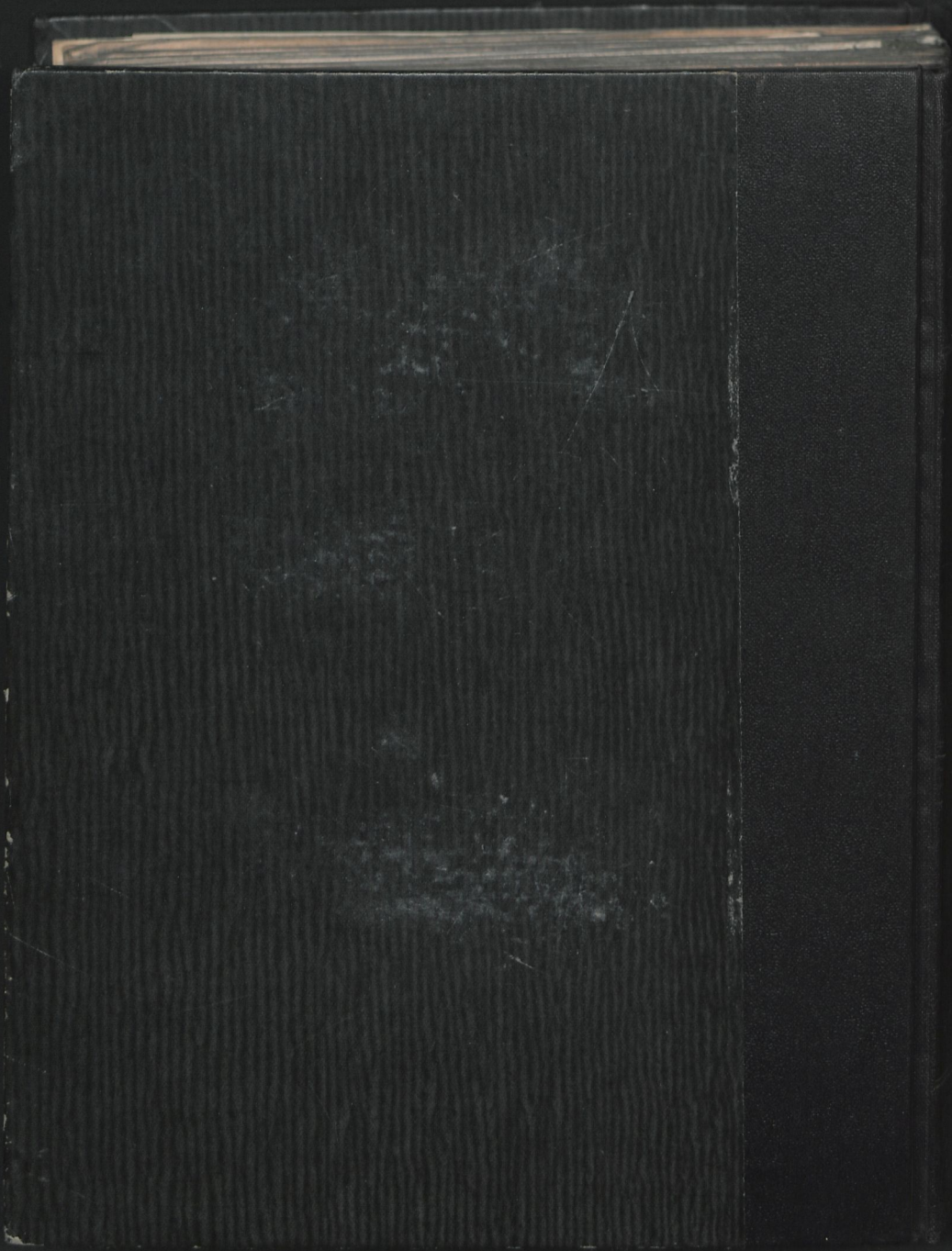

VD18

ULB Halle
007 208 200

3

8815

1770, 30.

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI
AN

PATRI VSVSFRVCTVS ADI-
MI POSSIT IN FILII ACQUISITIS
EX HEREDITATE AVIAE
MATERNAE

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITER. DVISVVRG.
SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE IV. AVGVST. ANNO MDCCCLXX.

DEFENDET

ADAMVS CHRISTOPHORVS LOEW

ALLERSTAED. THVRING.

LIPSIAE

LITERIS RVMPPFIIS.

